

**ТЕРИТОРІАЛЬНЕ УПРАВЛІННЯ ДЕРЖАВНОГО БЮРО РОЗСЛІДУВАНЬ,
РОЗТАШОВАНЕ У МІСТІ ПОЛТАВІ**

(ТУ ДБР у м. ПОЛТАВІ)

ТРЕТІЙ СЛІДЧИЙ ВІДДІЛ (з дислокацією у м. Дніпрі)

поштова адреса для листування: вул. Гоголя, б. 25, м. Полтава, 36000, тел.: 0800350352

E-mail: dbr@pl.dbr.gov.ua, web: www.dbr.gov.ua, ідентифікаційний код 42334163

ПОВІДОМЛЕННЯ

про підозру

м. Дніпро

«19» вересня 2023 року

Старший слідчий третього слідчого відділу (з дислокацією у м. Дніпрі) Територіального управління Державного бюро розслідувань, розташованого у місті Полтаві, майор Державного бюро розслідувань Канцур Ярослав Сергійович, розглянувши матеріали кримінального провадження, відомості про кримінальне правопорушення у якому внесені до ЄРДР за № 42023040000000282 від 01.05.2023 за ч. 2 ст. 111 КК України, та встановивши наявність достатніх доказів для повідомлення про підозру у вчиненні кримінального правопорушення – злочину, відповідно до ст. ст. 36, 40, 42, 276, 277, 278 КПК України,-

ПОВІДОМИВ:

Фісуна Андрія Олександровича,
06.10.1984 року народження, уродженця
м. Дніпропетровська, громадянина України,
який до 23.05.2022 працював на посаді
поліцейського офіцера громади сектору
превенції Василівського районного управління
поліції ГУНП в Запорізькій області, у званні
«капітан поліції», зареєстрованого за адресою:
Запорізька область, Василівський район,
м. Дніпрорудне, пр-т Ентузіастів, буд.3 кв.35,-

про те, що він підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення – злочину, передбаченого ч. 2 ст. 111 КК України, а саме: у державній зраді, тобто діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній чи інформаційній безпеці України: перехід на бік ворога в період збройного конфлікту в умовах воєнного стану.

**ЗМІСТ ПІДОЗРИ КРИМІНАЛЬНОГО ПРАВОПОРУШЕННЯ –
ЗЛОЧИНУ, У ВЧИНЕННІ ЯКОГО ПІДОЗРЮЄТЬСЯ
Фісун А.О. ЗА Ч. 2 СТ. 111 КК УКРАЇНИ:**

Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки 24.08.1991 схвалено «Акт проголошення незалежності України», яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави – України. У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16.07.1990 вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах. Відповідно до розділу V Декларації, територія України в існуючих кордонах є недоторканою і не може бути змінена та використана без її згоди. Україна самостійно визначає адміністративно – територіальний устрій та порядок утворення національно – адміністративних одиниць.

Рішенням Конституційного Суду України № 3-зп від 11.07.1997 зазначено, що засади конституційного ладу в Україні закріплені у розділах I, III та XIII Основного Закону України – Конституції України.

Зокрема положення статей 1 та 2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократично, соціальною, правовою унітарною державою, суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою.

Згідно зі статтею 5 Конституції України, носієм суверенітету та єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування.

Право визначати і змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народові і не може бути узурповане державою, її органами або посадовими особами.

Відповідно до статті 68 Конституції України кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей.

Статтею 73 Конституції України визначено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

Відповідно до статей 132–134 Конституції України територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території. До складу України входять: Автономна Республіка Крим, Вінницька, Волинська, Дніпропетровська, Донецька, Житомирська, Закарпатська, Запорізька, Івано-Франківська, Київська, Кіровоградська, Луганська, Львівська, Миколаївська, Одеська, Полтавська, Рівненська, Сумська, Тернопільська, Харківська, Херсонська, Хмельницька, Черкаська, Чернівецька, Чернігівська області, міста Київ та Севастополь. Місто Севастополь має спеціальний статус, Автономна Республіка Крим (далі - АР Крим) є невід'ємною складовою частиною України і в межах повноважень, визначених Конституцією України, вирішує питання, віднесені до її відання.

Згідно зі статтею 17 Конституції України захист суверенітету і територіальної цілісності України, забезпечення її економічної та

інформаційної безпеки є найважливішими функціями держави, справою всього Українського народу.

Оборона України, захист її суверенітету, територіальної цілісності і недоторканності покладаються на Збройні Сили України.

Забезпечення державної безпеки і захист державного кордону України покладаються на відповідні військові формування та правоохоронні органи держави, організація і порядок діяльності яких визначаються законом.

На території України забороняється створення і функціонування будь-яких збройних формувань, не передбачених законом. На території України не допускається розташування іноземних військових баз.

Перебування на території України підрозділів збройних сил інших держав з порушенням процедури, визначеної Конституцією та законами України, Гаазькими конвенціями 1907 року, IV Женевською конвенцією 1949 року, а також всупереч Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї 1994 року, Договору про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією 1997 року та іншими міжнародно – правовими актами, є окупацією частини території суверенної держави Україна та міжнародним правовим діянням з усіма наслідками, передбаченими міжнародним правом.

24 жовтня 1945 року набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26 червня 1945 року, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі – ООН).

До складу ООН входять Україна, Російська Федерація та ще 49 країн-засновниць, а також інші країни світу.

Відповідно до частини 4 статті 2 Статуту ООН, усі Члени вказаної організації утримуються в своїх міжнародних відносинах від погрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним із Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН № 36/103 від 9 грудня 1981 року про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями – № 2131 (XX) від 21 грудня 1965 року, що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та про захист їх незалежності та суверенітету; № 2625 (XXV) від 24 жовтня 1970 року, що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН; № 2734 (XXV) від 16 грудня 1970 року, що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки, та № 3314 (XXIX) від 14 грудня 1974 року, що містить Визначення агресії, – встановлено, що жодна з держав не має права здійснювати інтервенцію чи втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Цими ж міжнародними документами закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації, здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у статтях 1-5 Резолюції Генеральної Асамблеї ООН від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX) серед іншого визначено, що ознаками агресії є:

- застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної недоторканності чи політичної незалежності іншої держави;
- застосування збройної сили державою в порушення Статуту ООН.

Будь-яке з наступних діянь, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона не мала, яка є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або частини її;
- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;
- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;
- напад збройними силами держави на сухопутні, морські або повітряні сили, або морські та повітряні флоти іншої держави;
- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за угодою з приймаючою державою, у порушення умов, передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;
- дія держави, яка дозволяє, щоб її територія, яку вона надала в розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;
- засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, які мають настільки серйозний характер, що це є рівносильним наведеним вище актам, або її значна участь у них.

Жодні міркування будь-якого характеру, чи то політичного, економічного, військового чи іншого характеру, не можуть слугувати виправданням агресії.

Порушуючи вказані норми президент російської федерації (далі – рф) Путін В.В., а також інші представники влади рф, діючи всупереч вимогам пп. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994, принципам Заключного акту Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 та вимогам ч. 4 ст. 2 Статуту ООН і Декларації Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй від 09.12.1981 № 36/103, від 16.12.1970 № 2734 (XXV), від 21.12.1965 № 2131 (XX), від 14.12.1974 № 3314 (XXIX), спланували, підготували і розв'язали агресивну війну та воєнний конфлікт проти України, а саме віддали наказ на вторгнення підрозділів збройних сил рф (дали – зс рф) на територію України.

Так, 24.02.2022 на виконання вищевказаного наказу військовослужбовці зс рф шляхом збройної агресії, із застосуванням зброї незаконно вторглися на територію України через державні кордони України в Донецькій, Луганській, Харківській, Херсонській, Миколаївській, Сумській, Чернігівській та інших областях, і здійснили збройний напад на державні органи, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації, військові частини, інші об'єкти, які мають важливе народногосподарське чи оборонне значення,

житлові масиви та інші цивільні об'єкти, та здійснили окупацію частини території України, чим вчинили дії з метою змін меж території та державного кордону України усупереч порядку, встановленому Конституцією України, що продовжується по теперішній час та призводить до загибелі значної кількості людей та інших тяжких наслідків.

Указом Президента України № 64/2022 від 24.02.2022 «Про введення воєнного стану в Україні», який затверджено Верховною Радою України, у зв'язку з військовою агресією РФ проти України, на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, відповідно до пункту 20 частини першої статті 106 Конституції України, Закону України «Про правовий режим воєнного стану» в Україні введено воєнний стан із 05 години 30 хвилин 24.02.2022 строком на 30 діб. Указом Президента України № 133/2022 від 14.03.2022 продовжено строк дії воєнного стану в Україні з 05 години 30 хвилин 26 березня 2022 року строком на 30 діб.

Указом Президента України «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні» від 14 березня 2022 року № 133/2022, затвердженого Законом України «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні» від 14 березня 2022 року № 2119-IX, продовжено строк дії воєнного стану в Україні з 05 години 30 хвилин 26 березня 2022 року строком на 30 діб.

Указом Президента України «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні» від 18 квітня 2022 року № 259/2022, затвердженого Законом України «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні» від 21 квітня 2022 року № 2212-IX, продовжено строк дії воєнного стану в Україні з 05 години 30 хвилин 25 квітня 2022 року строком на 30 діб.

Указом Президента України «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні» від 17 травня 2022 року № 341/2022, затвердженого Законом України «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні» від 22 травня 2022 року № 2263-IX, продовжено строк дії воєнного стану в Україні з 05 години 30 хвилин 25 травня 2022 року строком на 90 діб.

Указом Президента України «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні» від 12 серпня 2022 року № 573/2022, затвердженого Законом України від 15.08.2022 № 2500-IX «Про затвердження Указу Президента України «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні», строк дії воєнного стану в Україні продовжено з 05 години 30 хвилин 23 серпня 2022 року строком на 90 діб.

Указом Президента України «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні» від 07 листопада 2022 року № 757/2022, затвердженого Законом України «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні» від 16 листопада 2022 року № 2738-IX, продовжено строк дії воєнного стану в Україні з 05 години 30 хвилин 21 листопада 2022 року строком на 90 діб.

Указом Президента України «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні» від 06 лютого 2023 року № 58/2023 затвердженого Законом України «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні» від 07 лютого 2023 року № 2915-IX, продовжено строк дії воєнного стану в Україні з 05 години 30 хвилин 19 лютого 2023 року строком на 90 діб.

Указом Президента України «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні» від 01 травня 2023 року № 254/2023 затвердженого Законом України «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні», продовжено строк дії

воєнного стану в Україні з 05 години 30 хвилин з 05 години 30 хвилин, 20 травня 2023 року строком на 90 діб.

Указом Президента України «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні» від 01 травня 2023 року № 254/2023, затвердженого Законом України «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні» від 16 листопада 2022 року № 2738-IX, продовжено строк дії воєнного стану в Україні з 05 години 30 хвилин 20 травня 2023 року строком на 90 діб до 18 серпня 2023 року.

Указом Президента України «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні» від 26.07.2023 №451/2023, затвердженим Законом України «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні» від 17.08.2023 №3275-IX у зв'язку з триваючою широкомасштабною збройною агресією російської федерації проти України строки дії воєнного стану в Україні продовжити з 05 годин 30 хвилин 18 серпня 2023 строком на 90 діб.

У частині 2 статті 9 Закону України «Про правовий режим воєнного стану» зазначено, що Кабінет Міністрів України, інші органи державної влади, військове командування, військові адміністрації, Верховна Рада Автономної Республіки Крим, Рада міністрів Автономної Республіки Крим, органи місцевого самоврядування здійснюють повноваження, надані їм Конституцією України, цим та іншими законами України.

Частиною 1 статті 10 Закону України «Про правовий режим воєнного стану» передбачено, що у період воєнного стану не можуть бути припинені повноваження Президента України, Верховної Ради України, Кабінету Міністрів України, Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини, а також судів, органів прокуратури України, органів, що здійснюють оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, та органів, підрозділи яких здійснюють контррозвідувальну діяльність.

Так, згідно з наказом Головного управління Національної поліції в Запорізькій області від 07.10.2021 № 481 о/с, старшого лейтенанта поліції Фісуна Андрія Олександровича переміщено на посаду дільничного офіцера поліції сектору превенції відділення поліції № 2 Василівського районного управління поліції ГУНП в Запорізькій області.

Наказом Головного управління Національної поліції в Запорізькій області від 10.02.2022 № 63 о/с, старшого лейтенанта поліції Фісуна Андрія Олександровича переміщено на посаду поліцейського офіцера громади сектору превенції Василівського районного управління поліції ГУНП в Запорізькій області.

Наказом Головного управління Національної поліції в Запорізькій області від 28.02.2022 № 102 о/с, старшому лейтенанту поліції Фісуну Андрію Олександровичу присвоєно звання капітан поліції.

Наказом Головного управління Національної поліції в Запорізькій області від 23.05.2022 № 725 о/с капітана поліції Фісуна Андрія Олександровича, поліцейського офіцера громади сектору превенції Василівського районного управління поліції ГУНП в Запорізькій області звільнено зі служби в органах Національної поліції України у зв'язку із реалізацією дисциплінарного стягнення.

Відповідно до Переліку територій, на яких ведуться (велися) бойові дії або тимчасово окупованих Російською Федерацією, затвердженого Наказом Міністерства з питань реінтеграції тимчасово окупованих територій України від

22.12.2022 № 309, з 02.03.2022 територія Василівської міської територіальної громади Запорізької області є тимчасово окупованою Російською Федерацією територією України.

Відповідно до Переліку територій, на яких ведуться (велися) бойові дії або тимчасово окупованих Російською Федерацією, затвердженого Наказом Міністерства з питань реінтеграції тимчасово окупованих територій України від 22.12.2022 № 309, з 13.03.2022 територія Дніпрорудненської міської територіальної громади Запорізької області є тимчасово окупованою Російською Федерацією територією України.

З огляду на вищевикладене можна зробити висновок, що територія Василівського району Запорізької області відноситься до окупованої території України.

Статтею 19 Конституції України передбачено, що правовий порядок в Україні ґрунтується на засадах, відповідно до яких ніхто не може бути примушений робити те, що не передбачено законодавством.

Органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

Національна поліція України - це центральний орган виконавчої влади, який служить суспільству шляхом забезпечення охорони прав і свобод людини, протидії злочинності, підтримання публічної безпеки і порядку.

У своїй діяльності поліція керується Конституцією України.

Відповідно до ст. 2 Закону України «Про державний захист працівників суду і правоохоронних органів» правоохоронні органи – органи прокуратури, Національної поліції, служби безпеки, Військової служби правопорядку у Збройних Силах України, Національне антикорупційне бюро України, органи охорони державного кордону, Бюро економічної безпеки України, органи і установи виконання покарань, слідчі ізолятори, органи державного фінансового контролю, рибоохорони, державної лісової охорони, інші органи, які здійснюють правозастосовні або правоохоронні функції.

Так, Фісун А.О., вступаючи до лав Національної поліції України, присягнув вірно служити Українському народу, дотримуватися норм Конституції та законів України, втілювати їх у життя, поважати та охороняти права і свободи людини, честь Держави, з гідністю нести високе звання поліцейського та сумлінно виконувати свої службові обов'язки.

У статті 8 Закону України «Про Національну поліцію» зазначено, що поліція діє виключно на підставі, у межах повноважень та у спосіб, що визначені Конституцією та законами України. Поліцейському заборонено виконувати злочинні чи явно незаконні розпорядження та накази. Службова, політична, економічна або інша доцільність не можуть бути підставою для порушення поліцейським Конституції та законів України.

Одночасно у частині 4 вказаної статті зазначено, що під час дії воєнного стану поліція діє згідно із призначенням та специфікою діяльності з урахуванням тих обмежень прав і свобод громадян, а також прав і законних інтересів юридичних осіб, що визначаються відповідно до Конституції України та Закону України «Про правовий режим воєнного стану».

Відповідно до частини 1 статті 18 зазначеного Закону, поліцейський зобов'язаний неухильно дотримуватися положень Конституції України, законів

України та інших нормативно-правових актів, що регламентують діяльність поліції, та Присяги поліцейського.

Згідно з ч. 2 ст. 42 Закону України «Про Національну поліцію» у разі виникнення загрози державному суверенітету України та її територіальній цілісності, а також у ході відсічі збройної агресії проти України органи та підрозділи, що входять до системи поліції, відповідно до законодавства України беруть участь у виконанні завдань територіальної оборони, забезпеченні та здійсненні заходів правового режиму воєнного стану у разі його оголошення на всій території України або в окремі місцевості.

Громадянин України Фісун А.О., обіймаючи посаду поліцейського офіцера громади сектору превенції Василівського районного управління поліції ГУНП в Запорізькій області, перебуваючи у м. Василівка, Василівського району, Запорізької області, з метою безпосереднього надання допомоги рф у проведенні підривної діяльності проти України, діючи умисно на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України, усвідомлюючи суспільно небезпечний характер своїх дій, передбачаючи суспільно небезпечні наслідки і бажаючи їх настання, маючи достатній рівень освіти, спеціальних знань і життєвий досвід для усвідомлення фактів військової агресії рф проти України, з власної ініціативи добровільно здійснив перехід на бік ворога в період збройного конфлікту в умовах воєнного стану та безпосередньо надав допомогу рф у проведенні підривної діяльності проти України, тобто вчинив державну зраду за наступних обставин.

Так, після повномасштабного збройного вторгнення 24.02.2022 збройних сил рф на територію України, з квітня 2022 збройні сили країни агресора – рф безпосередньо здійснили окупацію м. Василівка, Василівського району, Запорізької області та силове захоплення і взяття під контроль будівель та споруд на території даного населеного пункту, що забезпечують діяльність органів державної влади, в тому числі Василівського районного управління поліції ГУНП в Запорізькій області, розташованого за адресою: м. Василівка вул. Шевченка 38, з метою перешкоджання їх нормальній діяльності та створення окупаційної влади, зокрема незаконного правоохоронного органу, та вирішили залучити до співпраці діючих працівників поліції, в тому числі й Фісуна А.О.

Приблизно у липні 2022 року, більш точної дати в ході досудового розслідування не встановлено, громадянин України Фісун А.О., будучи працівником правоохоронного органу – поліцейським Національної поліції України, обіймаючи посаду поліцейського офіцера громади сектору превенції Василівського районного управління поліції ГУНП в Запорізькій області, погодився на пропозицію невідомого представника збройних сил рф щодо співпраці з останніми та надання допомоги у підривній діяльності проти України, і надав свою добровільну згоду прийняти на виконання незаконних завдань, поставлених представниками силових структур рф, з метою створення та становлення окупаційної влади, зокрема незаконного правоохоронного органу.

Так, у невідомій в ході досудового розслідування дати та часу, проте не пізніше липня 2022 року, громадянин України Фісун А.О., будучи працівником правоохоронного органу - поліцейським Національної поліції

України, обіймаючи посаду поліцейського офіцера громади сектору превенції Василівського районного управління поліції ГУНП в Запорізькій області, реалізуючи свій єдиний злочинний умисел на вчинення державної зради в період збройного конфлікту в умовах воєнного стану, всупереч нормам Конституції та законодавчих актів України, в період збройного конфлікту в умовах воєнного стану, діючи умисно та протиправно, не маючи на те відповідних встановлених законодавством повноважень, усупереч вказівці керівництва районного відділу поліції та ГУНП в Запорізькій області щодо необхідності здійснення виїзду поліцейських з тимчасово окупованої території та заборони здійснення функціональних обов'язків поліцейськими на тимчасово окупованій території, не здійснив виїзд з м. Василівка, Василівського району, Запорізької області на підконтрольну Україні територію, натомість добровільно, за власним бажанням, вступив у злочинну змову з невстановленими представниками рф, які здійснили окупацію вказаного населеного пункту, та з метою надання допомоги останнім, виконував їх незаконні протиправні вказівки, проводячи патрулювання території вказаного населеного пункту, опитування та затримання осіб, прийом заяв та повідомлень про злочини і події, їх розгляд та документальне оформлення відповідно до законодавства країни-агресора – рф, а також здійснював чергування у незаконному правоохоронному органі, створеному на тимчасово окупованій території м. Василівка, Василівського району, Запорізької області, відвідуючи при цьому щоденно, як своє робоче місце, адміністративну будівлю Василівського районного управління поліції в Запорізькій області, розташованого за адресою: Запорізька область, Василівський район, м. Василівка вул. Шевченко 38, яка була захоплена та взята під контроль військовими формуваннями рф.

Після цього, у невстановлені в ході досудового розслідування день та час, однак не пізніше липня 2022, громадянин України Фісун А.О., реалізуючи свій єдиний злочинний умисел на вчинення державної зради в період збройного конфлікту в умовах воєнного стану, всупереч нормам Конституції та законодавчих актів України, в період збройного конфлікту в умовах воєнного стану, діючи умисно та протиправно, за власним бажанням, за попередньою змовою з невстановленими представниками окупаційної влади рф, з метою надання допомоги останнім, перебуваючи на тимчасово окупованій території м. Василівка, Запорізької області, добровільно власноруч написав заяву про прийняття на посаду у незаконному правоохоронному органі, а також подав копії особистих документів, автобіографію, анкету, особисті фотокартки із заявою про надання згоди на обробку персональних даних, та підписав «контракт».

Далі, реалізуючи свій єдиний злочинний умисел на вчинення державної зради в період збройного конфлікту в умовах воєнного стану, громадянин України Фісун А.О., усупереч нормам Конституції та законодавчих актів України, в період збройного конфлікту в умовах воєнного стану, діючи умисно та протиправно, за власним бажанням, за попередньою змовою з невстановленими представниками окупаційної влади рф, з метою надання допомоги останнім, у невстановлені в ході досудового розслідування день та час, однак не пізніше червня 2022, добровільно зайняв посаду у незаконному правоохоронному органі, створеному на тимчасово окупованій території

Запорізької області під назвою «Главное управление министерства внутренних дел по Запорожской области (ГУ МВД по Запорожской области)», а саме: посаду «начальника отдела участковых уполномоченных полиции по делам несовершеннолетних отдела полиции № 4 Управления внутренних дел по г. Васильевка и Васильевскому району Главного управления МВД в Запорожской области по контракту, с 05 июня 2022 года, вновь принятого по заявлению, установив должностной оклад по 26-му тарифному разряду в размере 20,856 рублей.» про що у липні 2022 представниками незаконної окупаційної влади рф винесено наказ без дати та номеру за підписом «Лысенко К.С.» - керівника зазначеного незаконного правоохоронного органу, та добровільно приступив до виконання повноважень на зайнятій ним посаді у незаконному правоохоронному органі, створеному на тимчасово окупованій території Запорізької області, здійснюючи, в тому числі, чергування і патрулювання, тобто функції працівника правоохоронного органу, незаконно створеного окупаційною владою на тимчасово окупованій території м. Василівка, Василівського району, Запорізької області.

Тобто, своїми умисними протиправними діями громадянин України Фісун Андрій Олександрович, протягом з червня 2022 року, будучи до 23.05.2022 працівником правоохоронного органу - поліцейським Національної поліції України, обіймаючи посаду поліцейського офіцера громади сектору превенції Василівського районного управління поліції ГУНП в Запорізькій області, порушуючи вимоги ст. ст. 17, 19, 65 Конституції України, якими передбачено обов'язок громадян України щодо захисту Вітчизни, суверенітету, незалежності й територіальної цілісності України та зобов'язання діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що визначені Конституцією та законами України, не дотримуючись присяги поліцейського, з особистих мотивів, у порушення вищевказаних вимог нормативно-правових актів, діючи умисно та протиправно на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України, усвідомлюючи суспільно-небезпечний характер своїх дій, передбачаючи суспільно-небезпечні наслідки і бажаючи їх настання, маючи достатній рівень освіти, спеціальних знань і життєвого досвіду для усвідомлення фактів військової агресії рф проти України, з власної ініціативи, добровільно перейшов на бік ворога в період збройного конфлікту в умовах воєнного стану, не пізніше червня 2022 почав співпрацювати з представниками збройних формувань рф, які здійснили окупацію м. Василівка, Василівського району, Запорізької області, виконуючи їх незаконні вказівки, та не пізніше липня 2022 приступив до виконання повноважень у незаконному правоохоронному органі, створеному на тимчасово окупованій території Запорізької області під назвою «Главное управление министерства внутренних дел по Запорожской области (ГУ МВД по Запорожской области)», на посаді «начальника отдела участковых уполномоченных полиции по делам несовершеннолетних отдела полиции № 4 Управления внутренних дел по г. Васильевка и Васильевскому району Главного управления МВД в Запорожской области», у вказаному незаконному правоохоронному органі, чим створив умови для функціонування зазначеного незаконного правоохоронного органу, тим самим забезпечив становлення і зміцнення окупаційної влади рф на тимчасово окупованій території м. Василівка, Василівського району,

Запорізької області, шляхом надання безпосередньої допомоги на шкоду Україні.

Таким чином, Фісун А.О. підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення – злочину, передбаченого ч. 2 ст. 111 КК України, а саме у державній зраді, тобто діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній чи інформаційній безпеці України: перехід на бік ворога в період збройного конфлікту в умовах воєнного стану.

ПРАВОВА КВАЛІФІКАЦІЯ КРИМІНАЛЬНОГО ПРАВОПОРУШЕННЯ – ЗЛОЧИНУ, У ВЧИНЕННІ ЯКОГО ПІДОЗРЮЄТЬСЯ ФІСУН А.О. ЗА Ч. 2 СТ. 111 КК УКРАЇНИ:

Дії Фісуна Андрія Олександровича кваліфіковано за ознаками кримінального правопорушення - злочину, передбаченого ч. 2 ст. 111 КК України, – державна зрада, тобто діяння, умисно вчинене громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній чи інформаційній безпеці України: перехід на бік ворога в період збройного конфлікту, вчинений в умовах воєнного стану.

СТИСЛИЙ ВИКЛАД ФАКТИЧНИХ ОБСТАВИН КРИМІНАЛЬНОГО ПРАВОПОРУШЕННЯ - ЗЛОЧИНУ, ПЕРЕДБАЧЕНОГО Ч. 2 СТ. 111 КК УКРАЇНИ, У ВЧИНЕННІ ЯКОГО ПІДОЗРЮЄТЬСЯ ФІСУН А.О.

У період з червня 2022 року громадянин України Фісун Андрій Олександрович, будучи до 23.05.2022 працівником правоохоронного органу - поліцейським Національної поліції України, обіймаючи посаду поліцейського офіцера громади сектору превенції Василівського районного управління поліції ГУНП в Запорізькій області, порушуючи вимоги ст. ст. 17, 19, 65 Конституції України, якими передбачено обов'язок громадян України щодо захисту Вітчизни, суверенітету, незалежності й територіальної цілісності України та зобов'язання діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що визначені Конституцією та законами України, не дотримуючись присяги поліцейського, з особистих мотивів, у порушення вищевказаних вимог нормативно-правових актів, діючи умисно та протиправно на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України, усвідомлюючи суспільно-небезпечний характер своїх дій, передбачаючи суспільно-небезпечні наслідки і бажаючи їх настання, маючи достатній рівень освіти, спеціальних знань і життєвого досвіду для усвідомлення фактів військової агресії РФ проти України, з власної ініціативи, добровільно перейшов на бік ворога в період збройного конфлікту в умовах воєнного стану, співпрацював з представниками збройних формувань РФ, які 26.02.2022 здійснили окупацію м. Василівка, Василівського району, Запорізької області, починаючи з липня 2022 виконував незаконні протиправні вказівки невстановлених представників військових

формувань рф, проводячи патрулювання території вказаного населеного пункту, опитування та затримання осіб, прийом заяв та повідомлень про злочини і події, їх розгляд та документальне оформлення відповідно до законодавства країни-агресора – рф, а також здійснював чергування у незаконному правоохоронному органі, створеному на тимчасово окупованій території Запорізької області, відвідуючи при цьому щоденно як своє робоче місце – адміністративну будівлю Василівського районного управління поліції в ГУНП в Запорізькій області, за адресою: адрес Запорізька область, Василівський район, м. Василівка вул. Шевченко 38, яка була захоплена та взята під контроль військовими формуваннями рф, та патрулювання територією Василівського селищної територіальної громади м. Василівка, Василівського району Запорізької області, під час яких здійснював незаконні затримання і доставку до камери тимчасового тримання осіб, а також, не пізніше у липні 2022 добровільно обійняв посаду «начальника отдела участковых уполномоченных полиции по делам несовершеннолетних отдела полиции № 4 Управления внутренних дел по г. Васильевка и Васильевскому району Главного управления МВД в Запорожской области» у незаконному правоохоронному органі, створеному на тимчасово окупованій території Запорізької області під назвою «Главное управление министерства внутренних дел по Запорожской области (ГУ МВД по Запорожской области)», приступивши до виконання повноважень на зазначеній посаді, за що останньому було визначено посадовий оклад в національній валюті рф в розмірі 20 436 російських рублів у вказаному незаконному правоохоронному органі, чим створив умови для функціонування зазначеного незаконного правоохоронного органу, тим самим забезпечив становлення і зміцнення окупаційної влади рф на тимчасово окупованій території м. Василівка, Василівського району, Запорізької області шляхом надання безпосередньої допомоги на шкоду Україні.

**Старший слідчий третього слідчого відділу
(з дислокацією у м. Дніпрі)**

**Територіального управління
Державного бюро розслідувань,
розташованого у місті Полтаві
капітан Державного бюро розслідувань**

«ПОГОДЖЕНО»

**Прокурор групи прокурорів
у кримінальному провадженні**

Ярослав КАНЦУР

Анастасія КРУКОВСЬКА

Підозрюваному Фісуну А.О. роз'яснені наступні процесуальні права підозрюваного:

Конституція України

Стаття 28. Кожен має право на повагу до його гідності.

Ніхто не може бути підданий катуванню, жорстокому, нелюдському або такому, що принижує його гідність, поводженню чи покаранню. Жодна людина без її вільної згоди не може бути піддана медичним, науковим чи іншим дослідом.

Стаття 29. Кожна людина має право на свободу та особисту недоторканність.

Ніхто не може бути заарештований або триматися під вартою інакше як за вмотивованим рішенням суду і тільки на підставах та в порядку, встановлених законом.

У разі нагальної необхідності запобігти злочинові чи його припинити уповноважені на те законом органи можуть застосувати тримання особи під вартою як тимчасовий запобіжний захід, обґрунтованість якого протягом сімдесяти двох годин має бути перевірена судом. Затримана особа негайно звільняється, якщо протягом сімдесяти двох годин з моменту затримання їй не вручено вмотивованого рішення суду про тримання під вартою.

Кожному заарештованому чи затриманому має бути невідкладно повідомлено про мотиви арешту чи затримання, роз'яснено його права та надано можливість з моменту затримання захищати себе особисто та користуватися правовою допомогою захисника.

Кожний затриманий має право у будь-який час оскаржити в суді своє затримання.

Про арешт або затримання людини має бути негайно повідомлено родичів заарештованого чи затриманого.

Стаття 55. Права і свободи людини і громадянина захищаються судом.

Кожному гарантується право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб.

Кожен має право звертатися за захистом своїх прав до Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини.

Кожен має право після використання всіх національних засобів правового захисту звертатися за захистом своїх прав і свобод до відповідних міжнародних судових установ чи до відповідних органів міжнародних організацій, членом або учасником яких є Україна.

Кожен має право будь-якими не забороненими законом засобами захищати свої права і свободи від порушень і протиправних посягань.

Стаття 56. Кожен має право на відшкодування за рахунок держави чи органів місцевого самоврядування матеріальної та моральної шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органів державної влади, органів місцевого самоврядування, їх посадових і службових осіб при здійсненні ними своїх повноважень.

Стаття 59. Кожен має право на правову допомогу. У випадках, передбачених законом, ця допомога надається безоплатно. Кожен є вільним у виборі захисника своїх прав.

Для забезпечення права на захист від обвинувачення та надання правової допомоги при вирішенні справ у судах та інших державних органах в Україні діє адвокатура.

Стаття 62. Особа вважається невинуватою у вчиненні злочину і не може бути піддана кримінальному покаранню, доки її вину не буде доведено в законному порядку і встановлено обвинувальним вироком суду.

Ніхто не зобов'язаний доводити свою невинуватість у вчиненні злочину.

Обвинувачення не може ґрунтуватися на доказах, одержаних незаконним шляхом, а також на припущеннях. Усі сумніви щодо доведеності вини особи тлумачаться на її користь.

У разі скасування вироку суду як неправосудного держава відшкодовує матеріальну і моральну шкоду, завдану безпідставним засудженням.

Стаття 63. Особа не несе відповідальності за відмову давати показання або пояснення щодо себе, членів сім'ї чи близьких родичів, коло яких визначається законом.

Підозрюваний, обвинувачений чи підсудний має право на захист.

Засуджений користується всіма правами людини і громадянина, за винятком обмежень, які визначені законом і встановлені вироком суду.

Положення про порядок короткочасного затримання осіб, підозрюваних у вчиненні злочину.

Стаття 10. Права та обов'язки затриманих.

Особи, затримані за підозрінням у вчиненні злочину, мають право:

- знати, в чому їх підозрюють;
- вимагати перевірки прокурором правомірності затримання; про заявлену вимогу адміністрація місця тримання затриманих негайно повідомляє прокурора;

- оскаржити дії особи, яка провадить дізнання, слідчого або прокурора, давати пояснення і заявляти клопотання;

- звертатися зі скаргами і заявами в державні органи, громадські організації і до службових осіб у порядку, встановленому статтею 13 цього Положення;

- користуватися своїм одягом і взуттям, а також іншими необхідними предметами і речами, перелік яких визначається Правилами внутрішнього розпорядку в місцях тримання затриманих.

Особи, затримані за підозрінням у вчиненні злочину, зобов'язані додержувати вимог цього Положення і Правил внутрішнього розпорядку в місцях тримання затриманих.

Закон України «Про попереднє ув'язнення»:

Стаття 9. Права осіб, взятих під варту. Особи, взяті під варту, мають право:

- на захист відповідно до кримінально-процесуального законодавства;

- на захист своїх прав та інтересів особисто або за допомогою захисника з моменту затримання або взяття під варту, а також на повідомлення під час взяття під варту підстав та мотивів взяття під варту, оскаржувати їх у суді, отримати в друкованому вигляді роз'яснення положень статей 28, 29, 55, 56, 59, 62 та 63 Конституції України, цієї статті та інших прав затриманих або взятих під варту, встановлених законом, у тому числі права здійснювати захист своїх прав та інтересів особисто або за допомогою захисника з моменту затримання або арешту (взяття під варту)

- особи, права відмовитися від надання будь-яких пояснень або свідчень до прибуття захисника, знайомитися з правилами тримання під вартою;

- на щоденну прогулянку тривалістю одна година. Вагітним жінкам і жінкам, які мають при собі дітей, неповнолітнім, а також хворим з дозволу лікаря та за їх згодою тривалість щоденної прогулянки встановлюється до двох годин;

- одержувати два рази на місяць передачі або посилки та грошові перекази і передачі;

- купувати протягом місяця за безготівковим розрахунком продукти харчування і предмети першої необхідності на суму до одного мінімального розміру заробітної плати та без обмежень письмове приладдя, газети, книги через торговельну мережу на замовлення;

- користуватися власним одягом і взуттям, мати при собі документи і записи, що стосуються кримінальної справи;

- користуватися телевізорами, одержаними від родичів або інших осіб, настільними іграми, газетами і книгами з бібліотеки місця попереднього ув'язнення та придбаними через торговельну мережу;

- відправляти в індивідуальному порядку релігійні обряди і користуватися релігійною літературою та властивими їм віруванню предметами релігійного культу, виготовленими з малоцінних матеріалів, якщо при цьому не порушується встановлений у місцях попереднього ув'язнення порядок, а також не обмежуються права інших осіб;

- на восьмигодинний сон в нічний час, під час якого не допускається залучення до участі в процесуальних та інших діях, за винятком невідкладних випадків;

- звертатись із скаргами, заявами та листами до державних органів і службових осіб у порядку, встановленому статтею 13 цього Закону.

Взяті під варту жінки вправі мати при собі дітей віком до трьох років.

Взяті під варту молоді громадяни (віком від 14 до 28 років) мають право отримувати психолого-педагогічну допомогу спеціалістів центрів соціальних служб для молоді.

Осіб, які відбувають покарання у місцях позбавлення волі, в разі обрання щодо них запобіжного заходу у вигляді взяття під варту в зв'язку з провадженням в іншій справі, тримають відповідно до правил, установлених цим Законом. Одержання цими особами посилок і передач, а так само купівля ними продуктів харчування і предметів першої необхідності здійснюються в порядку, встановленому Виправно-трудовим кодексом України для виду режиму виправно-трудової колонії, призначеного їм Державним департаментом України з питань виконання покарань.

Перелік продуктів харчування і предметів першої необхідності, які забороняється передавати особам, взятим під варту, встановлюється Державним департаментом України з питань виконання покарань. Міністерством оборони України за погодженням з Генеральною прокуратурою України.

Стаття 10. Обов'язки осіб, взятих під варту: Особи, взяті під варту, зобов'язані:

- додержуватися порядку, встановленого в місцях попереднього ув'язнення, і виконувати законні вимоги адміністрації;

- дотримуватися санітарно-гігієнічних правил, мати охайний зовнішній вигляд, постійно підтримувати чистоту в камері;

- бути ввічливими до працівників місця попереднього ув'язнення, а також поміж собою;

- не вступати в суперечки з представниками адміністрації, не принижувати їх гідність, не протидіяти виконанню ними своїх обов'язків;

- бережливо ставитися до інвентарю, обладнання та іншого майна місця попереднього ув'язнення.

Кримінальний процесуальний кодекс України

Стаття 42. Підозрюваний. Підозрюваний, обвинувачений має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, а також отримати їх роз'яснення у разі необхідності;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого та перед кожним наступним допитом з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, на присутність захисника під час допиту та інших процесуальних дій, на відмову від послуг захисника в будь-який момент кримінального провадження, на отримання послуг захисника за рахунок держави у випадку відсутності коштів на оплату таких послуг;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
- 7) у разі затримання – на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування;
- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
- 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;
- 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;
- 11) застосовувати з додержанням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься вмотивована постанова (ухвала);
- 12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;
- 13) заявляти відводи;
- 14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування, та вимагати відкриття матеріалів;
- 15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;
- 16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді;
- 17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердились;
- 18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний зобов'язаний:

- 1) прибувати за викликом до суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це суд;
- 2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;
- 3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

На всіх стадіях кримінального провадження підозрюваний має право примиритися з потерпілим і укласти угоду про примирення. У передбачених законом України про кримінальну відповідальність та КПК України випадках примирення є підставою для закриття кримінального провадження.

Порядок, умови та наслідки укладання угод про примирення та про визнання винуватості:

Стаття 468. Угоди в кримінальному провадженні

1. У кримінальному провадженні можуть бути укладені такі види угод:

- 1) угода про примирення між потерпілим та підозрюваним чи обвинуваченим;

2) угода між прокурором та підозрюваним чи обвинуваченим про визнання винуватості.

Стаття 469. Ініціювання та укладення угоди

1. Угода про примирення може бути укладена за ініціативою потерпілого, підозрюваного або обвинуваченого. Домовленості стосовно угоди про примирення можуть проводитися самостійно потерпілим і підозрюваним чи обвинуваченим, захисником і представником або за допомогою іншої особи, погодженої сторонами кримінального провадження (крім слідчого, прокурора або судді).

2. Угода про визнання винуватості може бути укладена за ініціативою прокурора або підозрюваного чи обвинуваченого.

3. Угода про примирення між потерпілим та підозрюваним чи обвинуваченим може бути укладена у провадженні щодо кримінальних проступків, злочинів невеликої чи середньої тяжкості та у кримінальному провадженні у формі приватного обвинувачення. Укладення угоди про примирення у кримінальному провадженні щодо уповноваженої особи юридичної особи, яка вчинила кримінальне правопорушення, у зв'язку з яким здійснюється провадження щодо юридичної особи, не допускається.

4. Угода про визнання винуватості між прокурором та підозрюваним чи обвинуваченим може бути укладена у провадженні щодо:

1) кримінальних проступків, злочинів невеликої чи середньої тяжкості, тяжких злочинів;

2) особливо тяжких злочинів, віднесених до підслідності Національного антикорупційного бюро України за умови викриття підозрюваним чи обвинуваченим іншої особи у вчиненні злочину, віднесеного до підслідності Національного антикорупційного бюро України, якщо інформація щодо вчинення такою особою злочину буде підтверджена доказами.

Угода про визнання винуватості між прокурором та підозрюваним чи обвинуваченим може бути укладена щодо кримінальних проступків, злочинів, внаслідок яких шкода завдана лише державним чи суспільним інтересам. Укладення угоди про визнання винуватості у кримінальному провадженні щодо уповноваженої особи юридичної особи, яка вчинила кримінальне правопорушення, у зв'язку з яким здійснюється провадження щодо юридичної особи, а також у кримінальному провадженні, в якому бере участь потерпілий, не допускається.

5. Укладення угоди про примирення або про визнання винуватості може ініціюватися в будь-який момент після повідомлення особі про підозру до виходу суду до нарадчої кімнати для ухвалення вироку.

6. У разі недосягнення згоди щодо укладення угоди факт її ініціювання і твердження, що були зроблені з метою її досягнення, не можуть розглядатися як відмова від обвинувачення або як визнання своєї винуватості.

7. Слідчий, прокурор зобов'язані проінформувати підозрюваного та потерпілого про їхнє право на примирення, роз'яснити механізм його реалізації та не чинити перешкод в укладенні угоди про примирення.

8. У разі якщо кримінальне провадження здійснюється щодо кількох осіб, які підозрюються чи обвинувачуються у вчиненні одного або кількох кримінальних правопорушень, і згода щодо укладення угоди досягнута не з усіма підозрюваними чи обвинуваченими, угода може бути укладена з одним (кількома) з підозрюваних чи обвинувачених. Кримінальне провадження щодо особи (осіб), з якими досягнуто згоди, підлягає виділенню в окреме провадження.

У разі якщо в кримінальному провадженні беруть участь кілька потерпілих від одного кримінального правопорушення, угода може бути укладена та затверджена лише з усіма потерпілими.

У разі якщо в кримінальному провадженні беруть участь кілька потерпілих від різних кримінальних правопорушень, і згода щодо укладення угоди досягнута не з усіма потерпілими, угода може бути укладена з одним (кількома) з потерпілих. Кримінальне провадження щодо особи (осіб), яка досягла згоди, підлягає виділенню в окреме провадження.

Стаття 473. Наслідки укладення та затвердження угоди

1. Наслідком укладення та затвердження угоди про примирення є:

1) для підозрюваного чи обвинуваченого - обмеження права оскарження вироку згідно з положеннями статей 394 і 424 цього Кодексу та відмова від здійснення прав, передбачених пунктом 1 частини четвертої статті 474 цього Кодексу;

2) для потерпілого - обмеження права оскарження вироку згідно з положеннями статей 394 і 424 цього Кодексу та позбавлення права вимагати в подальшому притягнення особи до кримінальної відповідальності за відповідне кримінальне правопорушення і змінювати розмір вимог про відшкодування шкоди.

2. Наслідком укладення та затвердження угоди про визнання винуватості для прокурора, підозрюваного чи обвинуваченого є обмеження їх права оскарження вироку згідно з положеннями статей 394 та 424 цього Кодексу, а для підозрюваного чи обвинуваченого – також його

відмова від здійснення прав, передбачених абзацами першим та четвертим пункту 1 частини четвертої статті 474 цього Кодексу.

Стаття 476. Наслідки невиконання угоди

1. У разі невиконання угоди про примирення або про визнання винуватості потерпілий чи прокурор відповідно мають право звернутися до суду, який затвердив таку угоду, з клопотанням про скасування вироку. Клопотання про скасування вироку, яким затверджена угода, може бути подано протягом встановлених законом строків давності притягнення до кримінальної відповідальності за вчинення відповідного кримінального правопорушення.

2. Клопотання про скасування вироку, яким затверджена угода, розглядається в судовому засіданні за участю сторін угоди з повідомленням інших учасників судового провадження. Відсутність інших учасників судового провадження не є перешкодою для судового розгляду.

3. Суд своєю ухвалою скасовує вирок, яким затверджена угода, якщо особа, яка звернулася з відповідним клопотанням, доведе, що засуджений не виконав умови угоди. Наслідком скасування вироку є призначення судового розгляду в загальному порядку або направлення матеріалів провадження для завершення досудового розслідування в загальному порядку, якщо угода була ініційована на стадії досудового розслідування.

4. Ухвала про скасування вироку, яким була затверджена угода, або про відмову у скасуванні вироку може бути оскаржена в апеляційному порядку.

5. Умисне невиконання угоди є підставою для притягнення особи до відповідальності, встановленої законом.

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру та пам'ятка про процесуальні права та обов'язки вручені, права підозрюваного оголошені та роз'яснені, в присутності захисника.

Підозрюваний: Фісун А.О. _____

«___» год. «___» хвилин «___» _____ 2023 року

Захисник (за наявності) _____

«___» год. «___» хвилин «___» _____ 2023 року

Письмове повідомлення

про підозру вручив:

Старший слідчий Третього слідчого відділу

(з дислокацією у м. Дніпрі)

Територіального управління

Державного бюро розслідувань,

розташованого у м. Полтаві,

капітан Державного бюро розслідувань

Ярослав КАНЦУР